

Prelāta vēstule (jūnijs 2009)

Sakarā ar jūnija mēneša liturģiskajiem svētkiem prelāts aicina mūs ar lielāku dvēseles siltumu sastapties ar Dievu mūsu ikdienā.

27.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Vakar mēs svinējām Vasarsvētkus, kas šajā gadā iekrita maija mēneša pēdējā dienā. Tāpat kā pirmajā Svētā Gara atnākšanas reizē, Vissvētākā

Jaunava Marija palīdzēja mums sagatavoties Svētā Gara saņemšanai. Tagad atkal sākas liturģiskā gada parastais laiks un šajā apstākļī mēs varam saskatīt tālāku aicinājumu svinēt katras dienas parasto dzīvi, ko iezīmē darba stundas un neskaitāmas attiecības ar citiem cilvēkiem, kas veidojas ģimenē un sabiedrībā. Atkārtojas tas, ko mums sacīja mūsu Tēvs: Ārēji darbs nemainās, un tomēr tas mainās! – ik dienas, jo mēs to veicam ar jaunu mīlestību.

Mūsu cīņas lauku patiešām veido ikdienas dzīve, kam spēku un atbalstu sniedz žēlastība, un kurā mēs mēģinām kļūt aizvien līdzīgāki Kristum un tādā veidā būt par aizvien labākiem Dieva bērniem. Šo patiesību es gribētu aprakstīt ar kādu trāpīgu izteicienu, ko izmantoja Svētais Hosemarija kādā savā homīlijā: „Ja kristietis ar mīlestību veic visnenozīmīgāko ikdienas

darbību, tad šī darbība piepildās ar Dieva transcendenci. Tas ir tas iemesls, kāpēc es aizvien no jauna (kā ar āmuru sitot) uzsveru, ka kristieša aicinājums ir radīt episku dzeju no ikdienas prozas. Šķiet, ka Debesis un Zeme, mani bērni, savienojas pie horizonta; taču, nē, tas notiek jūsu sirdīs, ja jūs svētdarat savu ikdienas dzīvi. “[1] Es vēl joprojām ausīs dzirdu viņa spēcīgo vārdu „kā ar āmuru sitot” atbalsi, jo mūsu Tēvs gan vārdos, gan darbos bija liels pedagogs, kas prata mūsos dziļi iedvest to Garu, ar ko Dievs bija apveltījis viņa dvēseli.

Ikdienas darbus veikt ar mīlestību uz Dievu un tuvāko – lūk, tā svētuma noslēpums, uz kuru Dievs aicina kristiešus, kas dzīvo un strādā laicīgās vides apstākļos. Šī programma ir reāli iespējama, jo, kā māca Svētie Raksti, Dievs ir uzņēmies iniciatīvu: *Tā tad mīlēsim Dievu, jo Dievs pirmāk mūs mīlējis* [2] Es par to

labprāt atgādinu jūnija mēneša sākumā, kura gaitā liturģija daudz un dažādā veidā pasvītro Dieva Mīlestību uz savām radībām. Mēs to rūpīgi apceram, svinot Atpestīšanas vēstures svarīgākos noslēpumus – Iemiesošanos, Kristus Ciešanas un Nāvi, Viņa Augšāmcelšanos un Debeskāpšanu. Tuvākajās nedēļās „liturģija mums ļauj svinēt trīs lielus svētkus, kuru raksturs ir savā ziņā ‘sintētisks’: Svētās Trīsvienības svētki, pēc tam Kristus Miesas un Asiņu svētki un visbeidzot Vissvētās Jēzus Sirds svētki.”[3] Tie, kuri sevi apzinās esam Dieva bērni, šīm dienām piešķir lielu nozīmi, jo tajās izpaužas Dieva lielā Mīlestība uz cilvēkiem un šajā ziņā tās veido visu Atpestīšanas noslēpumu sintēzi.

Svētdien, 7.jūnijā, mēs svinēsim Vissvētās Trīsvienības svētkus. Šajos lielajos svētkos Baznīca mūs aicina pārdomāt Trīsvienīgā Dieva iekšējās dabas Noslēpumu, kuru Viņš ir

vēlējies mums atklāt pakāpeniski caur praviešiem un kas pilnībā tika atklāts Jēzū Kristū. Jau Vecajā Derībā Viņš Mozum Sinaja kalnā parādījās kā *apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā*[4] Šī atklāšanās bija pirmā skaidri parādītā to bagātību izpausme, ko ietver sevī vārds Jahve, kuru Mozus bija minējis jau agrāk[5] Taču, neraugoties uz to, šis neizsakāmi īpašais Vārds arī turpmāk palika noslēpumā tīts. Tikai Jaunajā Derībā Dieva iekšējā dzīvē kļūst mūsu skatam skaidrāka. Sv. Jānis, Jēzus mīlākais māceklis, kurš Pēdējo Vakariņu laikā savu galvu bija piespiedis pie Jēzus krūtīm, Svētā Gara iedvesmots rakstīja, ka Dieva dziļākā identitāte ir ietverama vienā vārdā: Mīlestība. *Deus caritas est*[6], Dievs ir mīlestība. Un kā nepārprotamu zīmi tam Viņš sūta mums Savu Dēlu: *Jo Dievs tā mīlēja pasauli, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu*[7]

Benedikts XVI runājot par šo vārdu *Mīlestība*, saka: „Ar to skaidri tiek pateikts, ka Bībeles Dievs nav kādas sevī noslēgušās un ar savu pašpietiekamību apmierinātas monādes veids, bet gan dzīve, kas grib darīt sevi zināmu, Viņš ir atklātība un attiecības. Tādi vārdi kā „žēlsirdīgs”, „labvēlīgs”, „žēlastību pārbagāts” visi runā par attiecībām, it sevišķi par tādas dzīvas būtnes attiecībām, kas sevi atdod, ziedo, kas vēlas piepildīt ikvienu tukšu vietu, katru iztrūkumu, kas vēlas dāvēt un piedot, kas vēlas nodibināt ciešas un ilglaicīgas attiecības.”[8] Tā kā Viņš ir Mīlestība pēc savas būtības, tad mūsu Dievs nav vientuļa Esme, kas noslēgta attālinātā transcendencē, un kam cilvēku rūpes būtu svešas. Dievs ir Personu Trīsvienība, kuras ir tik dziļi vienotas un savstarpēji saistītas, ka tās ir viens un vienīgs Dievs. „Šī Dieva Atklāsme pilnībā atklājās Jaunajā Derībā, pateicoties Kristus Vārdam. Jēzus ir mums parādījis

Dieva Seju, kurš ir viens pēc būtības, bet trīs Personās: Dievs ir Mīlestība, Mīlestība ir Tēvs, Mīlestība ir Dēls un Mīlestība ir Svētais Gars.”[9]

Darot mums zināmu Savas iekšējās dzīves noslēpumu, lai to kaut kādā veidā izpaustu, Dievs mums ir parādījis Savu seju. Viņš mums ir darījis zināmu, ka Viņš vēlas, lai mēs būtu Viņa draugi, vēl vairāk, - ka Viņš vēlas padarīt mūs par Saviem bērniem, kas ir līdzdalīgi Viņa dzīvē. Šī iemesla dēļ Vissvētās Trīsvienības svētku liturģija svin Dieva Mīlestības augstāko Atklāsmi. Tieši tāpēc svētais Hosemarija ieteica kristiešiem censties iepazīties un kontaktēties ar katru no dievišķajām Personām. „Iemācies slavēt Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Iemācies īpašā veidā godāt Vissvēto Trīsvienību: Es ticu uz Dievu-Tēvu, es ticu uz Dievu-Dēlu, es ticu uz Dievu-Svēto Garu - es ticu uz Svēto Trīsvienību. Es ceru uz Dievu-Tēvu, es ceru uz Dievu-Dēlu, es ceru

uz Dievu-Svēto Garu - es ceru uz Svēto Trīsvienību. Es mīlu Dievu-Tēvu, es mīlu Dievu-Dēlu, es mīlu Dievu-Svēto Garu - es mīlu Svēto Trīsvienību. Šie lūgšanas vārdi ir nepieciešami kā pārdabisks vingrinājums, kas iekustina sirdi, arī tad, ja tas ne vienmēr tiek izsacīts vārdos.”[10]

Mēs vēlamies dedzīgi tiekties pēc šāda veida attiecībām ar mūsu Dievu. Kā mēs meklējam Viņa klātbūtni dienas gaitā? Vai bieži mēs pārdomājam to, ka esam Dieva bērni? Vai mēs cenšamies līdzināties Jēzum, mūsu vecākajam Brālim un Paraugam? Vai ar klusu saucienu vēršamies pie Svētā Gara, lūdzot lai Viņš mūs svētdara un piepilda ar apustulisku dedzību? Vai pieaug mūsu draudzība ar Viņu?

Kristus Miesas un Asiņu lielie svētki 11. jūnijā (kas dažviet tiek pārcelti uz tiem sekojošo svētdienu 14.jūniju) ir

piemēroti, lai nostiprinātu šo kristīgās dvēseles dziļo tieksmi. Par šo svētku dažādiem momentiem runā Svētais Tēvs un apkopo to dziļo nozīmi sekojoši: „Vispirms mēs *pulcējamies* pie Kunga altāra, lai *kopīgi pakavētos Viņa klātbūtnē*; pēc tam notiks procesija, tātad *gājiens kopā ar Kungu*; visbeidzot *nomešanās ceļos Kunga priekšā*, pielūgsme, kas sākas jau Sv. Mises laikā un pavada visu procesiju, tomēr savu kulmināciju sasniedz Euharistiskās Svētības brīdī, kad mēs visi nometīsimies ceļos Viņa priekšā, kurš sevi ir pazeminājis līdz mums un atdevis Savu dzīvi par mums.”[11]

Benedikts XVI piedāvā iekšēju ceļu, kas ir piemērots ne tikai Kristus Miesas un Asiņu svētkiem, bet arī visai mūsu dzīvei. Nolemsim ar izturību sekot tam turpmākajās nedēļās un paliksim pie tā; mēģināsim izmantot žēlastības, ko šie svētki dāvā mūsu dvēselei, un būt

patiešām euharistiski. Ik dienas piedaloties Svētā Upura svinēšanā mums vajadzētu papildināt mūsu garīgo enerģiju, kas mudina mūs dienas gaitā uzturēt ierastas un uzticības pilnas, iekšēji tuvas attiecības ar Vissvēto Trīsvienību. Vissvētākā Altāra Sakramenta apmeklēšana tabernākulā mūsu baznīcās palīdzēs mums uzturēt dzīvu mīlestību uz Dievu un tuvāko. Tā izpaudīsies brālīgas uzmanības darbos, kas varbūt paši par sevi ir nenozīmīgi, taču konkrēti – pret mūsu piederīgajiem, darba kolēģiem, mūsu draugiem un pret visiem, ar kuriem mēs tā vai cita iemesla dēļ tiksimies. Mēs zinām, ka mūsu Tēvs visu savu spēku smēla Svētajā Misē. Tāpēc, kad slimības dēļ viņam nācās palikt gultā, pirmais, ko viņš sacīja, kad atkal varēja piecelties, bija: „Es vēlos svinēt Svēto Misi!” Šo savu iekšējo stāju viņš nostiprināja no dienas dienā.

Tabernākula apmeklēšanai pirmām kārtām vajadzētu vairost mūsu mīlestību uz Dievu, lai tā vairāk atbilstu Dieva mīlestībai uz mums. Ir labi paturēt acu priekšā svētā Hosemarijas personīgo pieredzi, kurš intensīva darba apstākļos vienmēr bija „atkarīgs” no mūsu Kunga Vissvētākajā Altāra Sakramentā.

„Kad es eju uz kapelu”, viņš sacīja, „es bez šaubīšanās saku Kungam: Jēzu, es mīlu Tevi. Un es slavēju Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, kas ir klātesoši Svētajā Euharistijā kopā ar Jēzu Kristu Viņa Vissvētā Cilvēciskuma noslēpumā, jo kur ir klātesošā viena Dievišķā Persona, tur noteikti ir klātesošā visa Vissvētā Trīsvienība. Un es veltu arī manai Mātei Svētajai Jaunavai Marijai kādus mīlestības pilnus vārdus tā, it kā es sviestu viņai ziedus. Un es domāju par to, lai pasveicinātu eņģeļus, kas ieskauj un sargā tabernākulu, un ar mīlestību, pielūgsmi un gandarīšanu kalpodami

Kungam Sakramentā, veido Viņa galmu. Es pateicos viņiem par to, ka viņi ir tur dienu un nakti, jo es varu te būt vienīgi ar sirdi: Paldies svētie eņģeļi par to, ka jūs vienmēr uzkavējieties pie Jēzus Euharistijā un ar mīlestību Viņu pavadāt.”[12]

Šeit man nekas vairāk nav piebilstams, jo šie mūsu Tēva sirsnīgie vārdi pilnīgi noteikti ikvienā pamodinās alkas, dedzīgu tieksmi un dzīvu vēlēšanos uzlabot mūsu izturēšanos pret Jēzu Vissvētākajā Altāra Sakramentā.

Tādējādi mēs labi sagatavoti pietuvosimies trešajiem lielajiem svētkiem - Vissvētās Jēzus Sirds svētkiem, kuros Dieva Mīlestība mums atklājas visā tās lielumā. „Kad mēs runājam par Jēzus Sirdi”, rakstīja svētais Hosemarija, „mēs tajā saskatām Dieva Mīlestības apliecinājumu un Viņa atdošanās par mums patiesību.”[13] Vai Viņš varētu

mums sniegt lielāku pierādījumu par to, kā parādīt mums Savu ar šķēpu caurdurto Sirdi, kas ir plaši atvērta un aicina, lai mēs atpūstos Tajā un meklētu Tajā patvērumu sāpju un ciešanu brīžos? Mēs vēlamies arī sniegt gandarījumu par grēkiem, ar kuriem Tā ir apvainota, – par mūsu un par to daudzo cilvēku grēkiem, kuri negrib atzīt Viņa Upura lielumu par katru vīrieti un katru sievieti bez izņēmuma.

Bez tam šajā dienā aizsāksies *Priesterības gads*, ko pāvests Benedikts XVI Vispasaules Baznīcā ir izsludinājis sakarā ar svētā Arsas prāvesta nāves 150. gadadienu. Iedrošināsim visus cilvēkus, ar kuriem tiekamies, sākot ar Prelatūras ticīgajiem un visiem, kuriem nāk par labu viņu apustuliskā darbība, *būt pirmajās rindās kopā ar Pāvestu un bīskapiem*, lūdzoties, lai Baznīcā vienmēr būtu daudz un svēti priesteri.

29.jūnijā, svēto apustuļu Pētera un Pāvila svētkos, noslēdzas sv. apustuļa Pāvila gads. Šo mēnešu gaitā mēs esam apcerējuši pagānu tautu apustuļa dzīvi un darbus un tādējādi mācījušies mīlēt mūsu Kungu vēl vairāk; un šī mīlestība, kas mūs uzrunā, sakņojas patiesā brīvībā. Sauls to mācījās būdams ceļā uz Damasku, kad viņš redzēja godības apmirdzēto Jēzu. Kopš tā brīža „viņa runas un darbus iedvesmo atbildība pret šo mīlestību.”[14]. Viņš jūtas pārdabiski brīvs, pilns ar mīlestības brīvību. „Tajā pašā Garā sv. Augustīns formulēja teikumu, kas vēlāk kļuva slavens: „*Dilige et quod vis fac*“ (*Tract. in 1 Jņ 7,7-8*), – mīli un dari, ko gribi. Kas Kristu mīl tā, kā Pāvils Viņu mīlēja, patiesi var darīt, kā vien vēlas, jo viņa mīlestība ir vienota ar Kristus gribu un tātad ar Dieva gribu.”[15]

Es nepakavēšos pie pārējiem šā mēneša svētkiem un gadadienām –

Bezvainīgās Jaunavas Marijas Sirds
svētkiem, pirmo Darba priesteru
iesvētīšanas gadadienas,
sv.Hosemarijas piemiņas dienas...
Katra no šīm dienām var un tām
jābūt savā veidā par jaunu impulsu,
lai mēs veltītos Dievam un
tuvākajiem, lai intensīvāk dzīvotu
saskaņā ar Dieva gribu un
apliecinātu mūsu apustulisko
dedzību ar konkrētiem darbiem.

Turpiniet lūgties manos nodomos, it
sevišķi par pastāvīga Prelatūras
apustuliskā darba uzsākšanu
Indonēzijā, Rumānijā un Korejā.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2009. gada 1. jūnijā.

[1] Sv. Hosemarija, Sprediķis ‘Dedzīgi mīlēt pasauli’, 8.10.1967, *Sarunās*, Nr. 116.

[2] 1 Jņ 4, 19.

[3] Benedikts XVI, Homīlija Kristus Miesas un Asiņu svētkos, 22.5.2008.

[4] Izc 34, 6.

[5] Sal. Izc 3, 14.

[6] 1 Jņ 4, 8.16.

[7] Jņ 3, 16.

[8] Benedikts XVI, Homīlija Svētās Trīsvienības svētkos, 18.5.2008.

[9] Turpat.

[10] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 3.12.1961.

[11] Benedikts XVI, Homīlija Kristus Miesas un Asiņu svētkos, 22.5.2008.

[12] Sv. Hosemarija, Piezīmes no tērzēšanas, 6.1.1972.

[13] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 164.

[14] Benedikts XVI, Homīlija atklājot sv. apustuļa Pāvila gadu, 28.6.2008.

[15] Turpat.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-junijs-2009/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-junijs-2009/)
(28.02.2026)